

Дана 21. јула 2009. године Европски суд за људска права је објавио (Суд) пресуду у предмету Гришевић и други против Републике Србије.

Овом пресудом обухваћене су представке три подносиоца из Новог Пазара, Сафе Гришевић, Драгоша Вранића и Младомирке Вучићевић. Њихове представке су у вези са прекомерно дугим трајањем извршења домаћих правоснажних пресуда донетих у корист подносилаца представки којима је Општински суд у Новом Пазару обавезао дужнике – различита друштвена предузећа, да подносиоцима представки исплате одговарајуће износе на име потраживања по основу накнаде зараде на коју су подносиоци имали право у одговарајућем периоду, трошкова парничног поступка и одговарајућих доприносе за пензионо и здравствено осигурање. Подносиоци су се позвали на повреду члана 6 (1) Конвенције (због прекомерно дугог трајања поступка извршења правоснажних пресуда) и члана 1 Протокола 1 уз Конвенцију (због повреде права на имовину).

Наведеном пресудом је Суд утврдио да је подносиоцима представке повређено право на суђење у разумном року загарантовано чланом 6. ставом 1 и право на мирно уживање имовине загарантовано чланом 1 Протокола 1 Конвенције.

Суд је обавезао Републику Србију да на име нематеријалне штете исплати:

- Првом подносиоцу представке, 2.100,00 евра
- Другом подносиоцу представке 2.100,00 евра
- Трећем подносиоцу представке 1.800,00 евра

све у динарској противвредности на дан исплате у року од три месеца од дана правоснажности пресуде. Уколико се овај износ не исплати у наведеном року на њега ће се зарачунавати камата која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

Суд је обавезао Републику Србију да на име материјалне штете исплати првом и другом подносиоцу представке износе досуђене домаћим правоснажним пресудама.

На име трошкова поступка пред Судом у Стразбуру другом и трећем подносиоцу представке је досуђен износ од по 300,00 евра у динарској противвредности на дан исплате. Захтев првог подносиоца за накнаду трошкова је одбијен као необразложен.

Суд је одбио остатак захтева првог подносиоца који је на име нематеријалне штете тражио износ од 10 000,00 евра, као и остатак захтева другог и трећег подносиоца који су на име нематеријалне штете тражили износ од по 5 000,00 евра. Такође, захтев трећег подносиоца представке за исплату материјалне штете је одбијен с обзиром да је Младомирка Вучићевић остварила одређену накнаду на основу споразума потписаног са дужником и одрекла се права на тужбу и предлога за извршење по пресудама које су донете.

Суд се у овој пресуди позвао на раније донете пресуде Качапор и Црнишанин против Србије и поново утврдио да је држава одговорна за дугове предузећа која су била претежно у друштвеној својини. Пошто су предузећа – дужници у односу на првог и другог подносиоца представке у већем делу у друштвеној својини и имајући у виду да је поступак за повраћај дуга трајао између три године и девет месеци и 5 година и 3 месеца, Суд је нашао да српске власти нису предузеле довољне мере за извршење предметних пресуда и констатовао да је дошло до повреде члана 6. став 1. и члана 1. Протокола 1. Конвенције.

У односу на трећег подносиоца представке Суд је уочио идентичне околности као у случају Црнишанин и други против Србије. Међутим, с обзиром да је трећи подносилац дана 15. децембра 2006. године закључио споразум са дужником – Савремена Конфекција „Рашка“ АД, као што је већ наведено, Суд трећем подносиоцу није досудио накнаду материјалне штете. Међутим, с обзиром на дужину периода неизвршења пре потписивања наведеног споразума (више од две године и једног месеца, односно једне године и једанаест месеци) Суд је нашао да је и у односу на трећег подносиоца представке дошло до повреде члана 6. става 1. Конвенције и члана 1. Протокола 1. уз Конвенцију.

[Гришевић против Србије, број представки 16909/06, 38989/06 and 39235/06](#)